

Wanneer een vrouwenopvanghuis niet veilig is

Met hulp van Stichting Fabel van de Illegaal en Stichting Ella Vogelaar kon Maria verder

Maria is 51 jaar en van Marokkaanse afkomst. Drie jaar geleden bevond ze zich in een uiterst kwetsbare positie. Na een onvrij leven in Marokko – onder controle van haar broers en langdurige zorg voor haar zieke ouders – lonkte een nieuw begin. Via een Arabische datingsite ontmoette ze een Egyptische Nederlander en werd verliefd. Ze trouwde en kwam in 2016 naar Nederland, maar het huwelijk bleek zeer onveilig.

Na een tweede mislukte relatie, opnieuw met geweld en verkrachting, werd Maria in 2022 met spoed opgenomen in het vrouwenopvangcentrum Rosa Manus in Leiden. Daar werd ook borstkanker bij haar vastgesteld. Ze onderging een intensieve behandeling, die gelukkig goed ging, maar ze staat nog steeds onder medische controle.

Tegelijkertijd vocht ze met hulp van een advocaat voor een verblijfsvergunning, maar deze werd telkens afgewezen. Het opvangcentrum steunde haar niet en drong aan op snelle terugkeer naar Marokko, terwijl dat voor haar onmogelijk en gevaarlijk was vanwege aanhoudende doodsb bedreigingen van een van haar broers.

Dankzij de steun van *De Fabel van de Illegaal*, dat onderdeel uitmaakt van de organisatie Doorbraak kon Maria deze zware periode doorstaan. *De Fabel* nam contact op met de Ella Vogelaar Stichting, die Maria financieel ondersteunde. “Zonder die hulp had ik het niet gered”, vertelt Maria. “Mijn advocaat werd betaald, de ziekenhuisrekeningen, maar ook gewoon eten en maandverband. Ik had niets. Het was heel bedreigend voor me. Maar de Faber Stichting hielp me door alles heen. Harry was er voor me. Van Ella Vogelaar weet ik niet zo veel. Dat heeft Harry geregeld!”

Maria verliet uiteindelijk het vrouwenopvanghuis, vond een tijdelijke woning en ontmoette niet lang daarna een Turkse Nederlander. Ze trouwde met hem en woont nu in Vlissingen. Op het eerste gezicht lijkt dit een stap richting stabiliteit, maar de problemen zijn verre van voorbij. Haar nieuwe man is gelukkig niet gewelddadig, maar wel erg controlerend en, zoals Maria zegt, gierig. Ze heeft weinig ruimte om zelfstandig keuzes te maken en is nog steeds financieel en sociaal afhankelijk. “Ik heb geen geluk met mannen,” vertelt ze met een verdrietige ondertoon.

Haar grootste probleem blijft: Maria heeft nog altijd geen verblijfsvergunning. De procedure vereist dat ze deze in het buitenland aanvraagt, maar Marokko is te onveilig. Ze mag niet werken en kan haar leven niet zelfstandig opbouwen.

Toch blijft Maria opmerkelijk veerkrachtig. Ze leert Nederlands en heeft de onderdelen lezen, luisteren en schrijven van het staatsexamen B1 al gehaald. In

januari doet ze het volgende examen. Haar droom is “eenvoudig” tussen aanhalingstekens: werken, zelfstandig zijn, niet langer afhankelijk. Ze wil taarten bakken, in de horeca werken, diploma’s halen en haar eigen inkomen verdienen. Zolang haar verblijfsstatus onzeker is, blijft die droom buiten bereik.

Ondanks alles voelt Maria zich verbonden met Nederland. Ze zegt:
“Het is een mooi land. Geen racisme, geen discriminatie. Ik voel me rustig hier.”

Als ze spanning voelt, zoekt ze de natuur op. Wandelen langs het water of in het bos geeft haar energie, inspiratie en de kracht om door te gaan. “In Marokko voel ik me niet vrij. Hier kan ik mezelf zijn. Ik wil hier blijven en mijn leven opbouwen.”

Maria’s verhaal is geen afgerond succesverhaal, maar een verhaal van volhouden onder extreme omstandigheden.